

Skoraj natanko dvaindvajset let po albumu About a Face, ki je izšel zloveščega 1984, se je David Gilmour, ki je zagotovo najbolj znan po svojem delovanju v edinstveni skupini **Pink Floyd**, ponovno podal v solo vode. Rezultat je tretji album pod znamko David Gilmour, On an Island. Če vas morda mika slabo uro dolgo popotovanje na Davidov otoček, pa niste popolnoma prepričani, ali se vam splača kupiti vstopnico, leži odgovor pred vami. David nam na glasbenem lebdenju tako preko glasbe kot tudi preko besedil na albumu kaže

optimizem in zadovoljstvo

. Besedila so v veliki meri nastala v sodelovanju z ženo in skupaj nam hočeta zaupati, kaj je srž ljubezni, te osmišljevalke življenja, za katero se zdi, da se dandanašnji vedno bolj izgublja. Očitno je, da sta se sodelavca trudila, da ne bi izpadla klišejsko, a roko na srce je to včasih težko doseči. Še posebej, ko gre za teme, ki so bile povedane že vsaj tisočkrat, in to na raznorazne načine. Ponekod jima tako ne uspeva preveč dobro, kar poslušalcu tudi jasno pokaže, kdo je bil pravi genij za besedili in koncepti Pink Floydov v njihovem zlatem obdobju.

Roger Waters in David Gilmour sta si močno različna.

Njuna pogleda na glasbo, kaj bi le-ta morala sporočati, kaj je njen glavni namen ... Če Waters v besedilih (predvsem) novejšega datuma direktno politično agitira in skorajda prosi ljudi za razmislek ter spremembe, že pred leti pa se ni branil biti družbeno relevanten, se Gilmour v te vode ne podaja preveč rad. Nobenega razloga ni, da bi mu to zamerili, tudi sam je povedal, da je to njegov najbolj oseben album. To je on, njegova glasba, njegovo čutenje. Besedila so daleč od tega, da bi bila slaba, vseeno pa bodo ljubitelji Floydov imeli smešen priokus že slišanege.

Zapisati je treba, da ima pevec in kitarist ene morda največjih skupin vseh časov res veliko srečo, da njegov glas, v nasprotju z Watersovim, postaja iz leta v leto boljši. Vedno bolj žlahten glas in njegovo zorenje moram primerjati s Johnnyjem Cashem, ki je imel (vsaj po mojem mnenju) podobno srečo s plemenitenjem vokala. Čutna osebna besedila, ki jih v nekaterih pesmih krasijo še prelepi vokali Crosbyja, Nasha (Crosby, Stills, Nash and Young), Wrighta ("sočlana" pri Floydih) in celo žene Polly, so z Gilmourovim glasom močna in izvedena s svileno gladkostjo obenem. **Perfect match.**

Dave ima še vedno sposobnost, da vas dobesedno ponese v svojo glasbo. Zmožnost, ki jo je imel že od nekaj. Odpeljal vas bo na svoj otok in vam ga predstavil. Ob poslušanju lahko sanjavo zaplavate v drugo dimenzijo, zamišljeno, namišljeno potujete po neodkritih glasbenih sipinah, narišete lastno podobo Otoka, ki jih ustvari bodisi Davidovo večče slikanje s kitaro bodisi njegov čudovit glas. Oboje, še posebej pa seveda zavijanje vratu pri kitari, še vedno obvlada v nulo, in brez problema se vam bo ob doživljanju albuma kdaj pa kdaj na usta prikradel zadovoljen nasmešek. Da je doživetje še boljše, poskrbijo že omenjeni sodelujoči glasbeniki, med katerimi je zagotovo potrebno omeniti vsaj še klaviaturista Phila Manzanero, ki je bil tudi koproducent albuma. **Pomembno vlogo pa odigra tudi orkester.**

Na žalost se rdeča nit albuma na nekaterih mestih pretrga, s tem pa tudi poslušalčevo popotovanje. Ne vem čisto točno, kaj je vzrok za to, se mi pa dozdeva, da so na albumu pesmi, ki v koncept samega albuma ne sodijo in so na njem le zato, ker morajo biti. Morda v prepričanju, da je treba zadovoljiti »fene«. Najbolj v nebo vpijoč primer tega se mi zdi komad

Prispeval Jernej Prodnik
Ponedeljek, 28 Julij 2008 04:00

Take A Breath, ki je sam po sebi dober, a na plati deluje kot tujek, ki le prekinja prvotno načrtano pot. Seveda je čisto možno tudi, da je to le moje izkrivljeno dožemanje plošče.

Gilmour nam je postregel z dobrim albumom, ki pa zagotovo ne bo premikal glasbenih meja in dožemanja glasbe. To tudi ni bil avtorjev namen. Dave je pravzaprav povsem upravičil pričakovanja in jih popolnoma pričakovano tudi ni presegel. Da ne bo potoval v bolj odprte (beri: eksperimentalne) vode in bo raje ostajal konvencionalen prdec, je lahko slutil vsakdo, ki je slišal, kaj je po odhodu Rogerja naredil s Floyd. Ljubitelji slednjih, še posebej seveda njihovih zadnjih dveh albumov, bodo plato kljub umirjenosti najbrž zgrabili z obema rokama (*kar se je z napadom na Billboardovo lestvico tudi uresničilo). Navsezadnje je od izida izvrstno prodanega Division Bella preteklo že precej vode pod dravskim mostom.

Naj še tako zavijam in gnetem tale tekst, moram zapisati, da **gre po vsej verjetnosti za najboljši solo izdelek izpod Gilmourjevih prstov**. Poglavitno vprašanje pa je, ali vam **je to dovolj?**

Ocena : 6/10